

J. E. Bogomil:

Zvenela sem . . .

Marica je šla v mestne šole. Njena želja je bila, da postane učiteljica. Sama blaga, dobra in poštena, bi bila tudi mladino rada vzgajala v istem duhu. Odšla je. Materina molitev je šla z njo. Materini opomini so jo spremljali skozi valove mestnega življenja. In skriti Kralj tabernakelski jo je privabil vsak dan k ognjišču svoje ljubezni.

Že se je bližala Marica svojemu cilju. Že si je v duhu slikala in naslikala krasne dneve bližnje prihodnosti. Kar jo je nekoč splašilo rahlo pokušljanje . . .

Moj Bog, ali je mogoče? V cvetu življenja, v zorni mladosti, pa — umreti! Pokopati vse nade in vse načrte! Zapustiti ta ljubi, ta lep svet!

Grozna je bila ta misel! Nevoljna je bila na vsakega, ki jo je le rahlo spomnil, kam pelje njena pot. Njeno srce je hrepenelo po zdravju, po življenju, po moči, po delu, po mladini . . .

A Bog jo je klical vedno glasneje. Vedno odločneje. Marica se je branila še bolj.

»Mati nebeška!« so šepetale njene ustnice. Vse drugo rajši, samo umreti ne! Poglej, koliko ji je, ki bi radi umrli! Zapuščeni bolniki kličejo smrt, naj se jih usmili. Slabotni starčki hrepene po njenem objemu, ker jim je starost nadležna, in so vsem na potu . . . Jaz pa mlada in polna ljubezni do življenja! Zdravja te prosim, o mati nebeška, in življenja, življenja . . . ! Le smrti nikar, le smrti nikar, nikar!«

Odšla je v sanatorij (zdravilišča), iskat zdravja. Pa to je bežalo od nje. In zastonj so bile njene prošnje, prazne njene nadeje. Pusta je postala in čemerna.

Izkušena sestra Ludovika in ljubezniva sestra Amanda sta se oklenili z vso ljubeznijo mlade, hrepeneče bolnice, ki ji je bila na čelu zapisana smrt.

Marica se je polagoma vdala. Bog ji je pomagal. Sestri Ludovika in Amanda, orodje v božjih rokah, sta bili zadovoljni s svojim tolažilnim delom.

Kakšna izpremembra zdaj! Marica, polna življenja še nedavno in polna načrtov za to minljivo življenje — ni hotela več slišati o zdravju. Smrt je bila njeno veselje, Bog njena slast, nebesa njena last.

Mama jo je obiskala. Jokala je ob njeni postelji. Marica se je pa smehljala. In ko so ji zastale besede, ko ji je onemogel jezik, je kazala mami s prstom kvišku, v nebesa.

»Sestra Amanda,« je rekla Marica nekega dne svoji dobri postrežnici, »nekaj malega vas še prosim. Ko bom umrla, izročite tole pisemce moji mami. Preje ne!«

»Zvenela sem, da lepše bi cvetela...«

Ko se je mama vrnila jesenskega dne od pogreba, je prebrala drobno, s tresočo roko napisano oporoko svoje hčerke. Ni ji zapustila zlata, ne srebra, ne draguljev, ne cekinov. A več kot bi bilo vse to, so bile materi drage zadnje besede umirajočega otroka. Konci iskrenih besedi o neminljivi hvaležnosti in vroče prošnje za materinsko molitev so bile zapisane še besede, ki se beró danes na njenem grobnem spomeniku:

»Cvetela sem, pa kmalu sem zvenela,
zvenela sem, da lepše bi cvetela.«

ra

Vekomir:

Jeseni.

Leno in počasi
težke se meglé
vlačijo čez gozde
in polje.

Kakor da ti gozdi
žalostno ječé
in po svitu jasnem
koprné.

Jaz pa gledam megle,
pa se meni zdi,
kot da vse solzí se
in ihti.

Kakor da te njive,
hribi in nebo
v bóli neizrazni
tiho mró...

Oh, jesenska doba,
doba ti si nad,
toda v tebi človek
ni več mlad.

